

עלון חודשי לנשים | אדר ב' תשפ"ב | גליון מס' 16 | טעון גניזה

חברות מקשיבות

על סיפורי אצליות

"מעשה משבעה בעטלירס" ו'

פורים שמח!

תפילה לפורים

רבוננו של עולם, אתה לבד יודע תקף הגס שהיה אז בימי מרדכי ואסתר שזכו לנצח מלחמת המן עמלק, למחות שמם וזכרם מן העולם, ואיך זכו להמשיך על ידי זה הארה נפלאה וישועה נוראה בכל דור ודור, ואיך עתה כל חיותנו ותקותנו לצאת מגלותנו בגוף ונפש, הוא רק על ידי תקף הגס הזה כי אנו עומדים ומצפים לישועתך כאשר עזרתם אז להכניע ולשבר קלפת המן עמלק... ולגלות אמונת השגחתך בעולם, ולחזור ולקיים ולקבל מחדש קדשת תורתך הקדושה כן תעמד בעזרתנו סלה בכל דור ודור, עד אשר תנצח המלחמה בשלמות למחות זכר עמלק לגמרי ולהעביר ריח הטמאה מן הארץ, ולהשיבנו אליך באמת ולהוציאנו מגלותנו המרה.

על כן באתי לפניך אדון הנפלאות שתשים לבך לגדל צרות נפשנו, ותביט בענינו ועמלנו ואל תביט במעללנו, ותעשה עמנו נסים נפלאים ונוראים, נסים של פורים, באפן שתסבב סבות לטובה, שנוצח לשוב אליך בחיינו חיש קל מהרה, ולא נשוב עוד לכסלה.

[ליקוטי תפילות, חלק שני, לז, פה ע"ב]

יריעת פתיחה

הרבה טעים!

העוגות שהכינה למשלוחי מנות מתפוררות כל כך. החומרים היקרים להחריד שהשקיעה לא מצדיקים את התוצאה העלובה. איך תיתן כזה מן דבר? מבט לשעון מקפיץ אותה. עוד רגע יצא הצום ופורים יכנס במלוא הדרו. אין לה זמן לאפות עוגות נוספות. אין לה זמן לחשוב על רעיון אחר למשלוחים. מה עושים עכשיו?

"אפשר לטעום, אמא?" קול קטן מציץ לידה, עורג. "לטעום?" היא מתפלאת. כמו שכחה שעוגות נועדו לטעימה ואפילו לאכילה של ממש. "זה מתפורר, מותק, אי אפשר לאכול את זה." אני אוהבת פירורים כאלו" היא מודיעה בנחישות, מכינה כף. "מה טוב בפירורים? תראי איך זה נראה", מראה התבניות הנפולות המתפרדות חומרים-חומרים כמעט ומעלה דמעות בעיניה... "פירורים זה כיף! זה הרבה טעים!" הקטנה לא מתרשמת מרוח הנכאים שנושבת ממילותיה ומקבלת מיד מלוא הכף פירורי שוקולד איכותי, פיסטוק משובח, אגוזים טריים ושקדים מלובנים...

פתאום יש לה רעיון חדש. פתאום היא יודעת מה לעשות עם המתפוררות האלו. הרי גם רבנו לימד אותנו את זה. צלופנים ארוכים נמתחים ופירורים טעימים נסגרים בסרט עטיפה סגול, וכבר היד כותבת את רגשי הלב:

"ועכשיו כל ההתחלות הן מפורים",

גם אם ההתחלה שלכם מתפוררת

זכרו! יש נחת רוח עצומה להשם יתברך מכל פירור!

לעולם אל תפסיקו להתחיל!

פורים שמח!

מאחלים מכל הלב, משפ' נחמני.

מהפורים-פירורים של החיים האלו, מהניסיונות שלא צלחו אבל המשכנו, מהעוד פעם והעוד פעם, מאמא אחת קטנה שמתחילה מחדש, למרות שבתעודה שלה לענייני אימהות מושלמת ושות' מתנוסס "טעון שיפור" גדול על כל הסעיפים ממש, מתעלה נחת רוח עצום להשם יתברך. כמה מסירות צריך בשביל להתחיל מההתחלה. כמה ענווה ונמיכות רוח. הלוואי וזוכה לתת לו יתברך "הרבה טעים!". הרבה התחלות מתוקות וחדשות. לטבול אותן באמונה תמימה, ולקשור בסרט צלופן מרשרש של רצונות טובים.

ולפעמים צריכין להתחיל ביום אחד כמה וכמה התחלות חדשות מכל שפן בכל שבוע וכי'. עד שאחר כך מצטרפין כל ההתחלות ה"ל" ובאין לעזרתו כי לית רעותא טבא דאתאביד. ועל ידי זה זוכה אחר כך להתחיל ולגמר עבודתו בשלמות נראוי.

(ליקוה"ל, הלכות קריאת התורה ו')

בזכות הבעטליר החירש שלא שמע את חסרונות העולם, נזכה גם אנחנו ללכת עם הפירורים שלנו בשמחה, לחיות חיים טובים, להינצל מקליפת המן עמלק שמנסה לזרוע בליבנו מורת רוח וחוסר שביעות רצון מעצמנו, ולזכות לקדושת מרדכי היהודי ואסתר בת אביחיל. פורים שמח, קריאה מהנה! שלכן, 'חברות מקשיבות'.

מתבוננות במעשיות

עס חברות אקליבות

מעשה משבעת בעטלרס

חלק ו' - הבעטלר החירש

ביום השני של שבועת ימי המשטה חזרו וזכרו הזוג הזה את הקבצן השני הינו החרש שהחיה אותם ונתן להם לחם והיו בוכים ומתגעגעים: איך לוקחין לכאן את אותו הקבצן החרש שהחיה אותנו כנ"ל?

בתוך שהיו מתגעגעים אחריו, והנה הוא בא, ואמר הנני! ונפל עליהם, ונשק אותם, ואמר להם: עתה אני נותן לכם במתנה שתהיו כמוני שתהיו חיים טובים כמוני כי בתחלה ברכתי אתכם בזה ועתה אני נותן לכם חיים טובים שלי במתנה גמורה לדרשה

ואתם טובים שאני חרש? אין אני חרש כלל!

רק שפל העולם פלו אינו עולה אצלי לכלום, שאשמע החסרון שלכם

כי כל הקולות פלם הם מן חסרונות

כי כל אחד ואחד צועק על חסרונו

ואמילו כל השמחות שבעולם

כלם הם רק מחמת החסרון

ששמח על החסרון שחסר לו ונתמלא

ואצלי, כל העולם פלו אינו עולה לכלום,

שיפנסו באזני החסרון שלכם

כי אני חי חיים טובים שאין בהם שום חסרון ויש לי

הסקמה. על זה שאני חי חיים טובים, מן המדינה של עשירות...

היות שיש מדינה שהיה להם גו והיה באותו הגו פרות, שהיה להם כל מיני טעמים שבעולם

גם היה שם כל מיני ריחות שבעולם, גם היו שם כל מיני מראה כל הגונין וכל הפרחים שבעולם

הכל היה שם באותו הגו

והיה על הגו גנני אחד

והיו בגי אותו המדינה חיים טובים על ידי אותו הגו

ונאבד שם הגנני

וכל מה שהיה שם באותו הגו, בודאי מרחח להיות פלה ונפסד

מאחר שאין שם הממנה, דהינו הגנני

אבל אף על פי כן היו יכולים לחיות מן הספחים שבגן

ובא עליהם מלך אכזר על אותה המדינה

ולא היה יכול לעשות להם דבר

והלך וקלקל את החיים טובים של המדינה שהיה להם מן הגו

ולא שקלקל את הגו

רק שהשאיר שם באותה המדינה שלש פתות עבדים

וצוה עליהם שיעשו מה שפקד עליהם

ועל ידי זה קלקלו את הטעם

שעל ידי מה שעשו שם

כל מי שיצאה לטעם איזה טעם היה טעם נבלה

וכן קלקלו את הריח שכל הריחות והיה להם ריח חלבנה

וכן קלקלו את המראה, שהחשיכו את העינים כאלו

יש עננים ועינים [הכל על ידי מה שעשו שם, באשר צוה עליהם מלך

האכזר כנ"ל] ועתה, אם אתם חיים טובים

אראה אם תוכלו להושיע אותם. ואני אומר לכם [כל זה דברי החרש

הנ"ל] שאם לא תושיעו אותם יוכלו הקלקולים הנ"ל של אותו

המדינה להזיק לכם גם כן

והלכו העשירים הנ"ל אל אותו המדינה

וגם אני הלכתי עמהם וגם בדרך הליכם היו חיים גם כן כל אחד ואחד

חיים טובים שלו כי היו להם אוצרות כנ"ל

כשבאו סמוך להמדינה התחיל להתקלקל גם אצלם הטעם ושאר

הדברים והרגישו בעצמם שנתקלקל אצלם, ואמרתי להם אם עתה,

שעדין לא נכנסתם. אצלם, כבר נתקלקל אצלכם הטעם וכו'

ואיך יהיה אם תכנסו לשם? ומכל שכן איך תוכלו להושיע אותם

ולקחתי לחם שלי ומים שלי, ונתתי להם

והרגישו בלחם ומים שלי כל הטעמים, [וכך הריחות וכו']

ונתתקן מה שנתקלקל אצלם.

ובני המדינה הנ"ל, הינו המדינה שהיה שם הגו הנ"ל התחילו לפקח על תקוון המדינה שנתקלקל אצלם הטעם וכו' כנ"ל ונתישבו

היות שיש מדינה של עשירות, [הינו אותו המדינה עצמה הנ"ל] ונראה להם שהגנני שלהם שגאבד [שעל ידו היה להם חיים טובים] הוא משרש אחד עם אותו בני המדינה של עשירות שיש להם גם כן חיים טובים על פן היתה עצתם לשלח אל אותו המדינה של עשירות ובודאי יושיעו אותם וכן עשו ושלחו שלוחים אל אותו המדינה של עשירות והלכו השלוחים, ופגעו בהם) הינו שהשלוחים פגעו בבני אותו המדינה עצמה של עשירות כי הם היו רוצים לילך אצלם כנ"ל]

ושאלו את השלוחים: להיכן אתם הולכים?

השיבו: אנו הולכים אל אותו המדינה של עשירות, שיושיעו אותנו ענו ואמרו: אנחנו בעצמנו הם בני אותה המדינה של עשירות ואנו הולכים אצלכם

אמרתי אני להם: [הינו החרש שמספר כל זה אמר להם] הלא אתם צריכים אלי, כי אתם לא תוכלו לילך לשם להושיע להם כנ"ל

על פן אתם תשארו כאן ואני אלך עם השלוחים להושיע להם

והלכתי עמהם ונכנסתי במדינה באיזה עיר ובאתי, וראיתי שבאים אנשים

ואומרים איזה דבר הלצה [שקורין בדיחה] ואחר כך מתקבצים עליהם עוד

איזה בני אדם עד שנעשה איזה קבוץ ואומרים איזה דברי הלצות [הינו

בדיחות] [הם מחיכים ושוחקים והטיתי אזן ושמעתי שהם מדברים נבול פה

וזה אומר דברי נבול פה וזה אומר בדיקות יותר וזה שוחק וזה יש לו הנאה

וכיוצא. אחר כך הלכתי להלן לעיר אחרת וראיתי ששני בני אדם מריבים זה

עם זה מחמת איזה משה ומתן והלכו אל הבית דין לדין

ופסק להם הבית דין: זה זכאי וזה חייב ויצאו מן הבית דין, רק הם

אחר כך חזרו ונתקוטטו זה עם זה ואמרו שאינם רוצים זה הבית דין, רק הם

רוצים בית דין אחר ובחרו להם בית דין אחר

[כי מאחר שהם מריבים על אותו הבית דין שבחרו להם יכולים לדון לפניהם]

ודנו לפני אותו הבית דין אחר כך חזרו ונתקוטטו אחד מאלו עם אחר ובחרו

להם בית דין אחר וכן היו מריבים ומתקוטטים שם ובחרו להם כמה בתי

דינים עד שכל העיר היתה מלאה מבתי דינים

והסתפלתו, שזה מחמת שאין שם אמת ועתה זה מטה דין ונושא פנים לזה

ואחר כך חברו נושא פנים לו כי הם מקבלים שחד ואין בהם אמת

אחר כך ראיתי שהם מלאים גיאוף ממש ויש שם גיאוף הרבה עד שנעשה

כהתר אצלם ואמרתי להם, שבשביל זה נתקלקל אצלם הטעם והריח

והמראה כי זה המלך האכזר השאיר אצלם שלש פתות עבדים הנ"ל

שיהיו הולכים ומקלקלים את המדינה שהיו הולכים ומדברים ביניהם נבול

פה והכניסו נבול פה בתוך המדינה ועל ידי נבול פה נתקלקל הטעם

שכל הטעמים הם טעם נבלה וכן הם הכניסו שחד במדינה

ועל ידי זה נחשכו העינים ונתקלקל המראה כי "השחד יעור עיני חכמים"

[וכן הם הכניסו גיאוף במדינה ועל ידי זה נתקלקל הריח

[ועזן במקום אחר בדברינו שעל ידי גיאוף נפגם הריח] על פן, תראו לתקן את

המדינה משלש עברות אלו ולחפש אחרי האנשים הנ"ל ולגרשם

ואז קשתתקנו שלשה עברות אלו לא די שיתתקן הטעם והמראה והריח

כי אם גם הגנני שגאבד יוכל גם כן להמצא

ועשו כן והתחילו לתקן את המדינה משלש עברות אלו

וחפשו אחרי האנשים הנ"ל והיו תופסים את איזה אדם ושואלין אותו:

מהיכן באת לכאן?

עד שנתבררו אצלם האנשים של המלך האכזר הנ"ל וגרשו אותם ותקנו את

המדינה מעברות הנ"ל

בתוך כך נעשה רעש אפסר אף על פי כן זה המשגע שהולך ואומר שהוא

הגנני וכל אחד מחזיק אותו למשגע וזוקקין אחריו אבנים ומגרשין אותו

אפסר אף על פי כן אולי הוא הוא הגנני באמת!?

והלכו והביאו אותו לפניהם הינו לפני אלו שישבו ותקנו את המדינה

וגם הוא הינו החרש שמספר כל זה היה שם] ואמרתי: בודאי זה הוא הגנני

באמת! [נמצא שנתתקן על ידו המדינה הזאת] נמצא, שיש לי הסקמה מאותו

המדינה של עשירות, שאני חי חיים טובים

כי אני תקנתי את המדינה הנ"ל כנ"ל

ועתה אני נותן לכם במתנה את החיים טובים שלי!

ונעשה שם שמחה גדולה וחדוה רבה מאד

אני לא לבד. מישהו הולך אחריי, אבאל'ה! יש לו תרסיס אדים אימנתי ביד בכל מיני צבעים דוחים. הוא מנסה להרוג את החיות שלי...

בוקר. מנסה להרים את הראש מהכרית, להתחיל את היום. הי, מה זה? טסססססס. אדים סמיכים אופפים את הכרית שלי. חגים סביבי בלאות בצבע ירוק-מעופש. אוח. אין לי כוח לכלום היום. צונחת חזרה על הכרית. מרימה את השמיכה עד למעלה מראשי. מה שבטוח.

צהריים. חוזרת מהעבודה. מחממת משהו לאכול. סביבי קופצים פרפרים. 'אולי נדליק איזה שיר, אמא?' מרימה את היד לטייפ ו-טססססססס. היד צונחת חזרה. אדים דביקים, חומים-בוצניים כאלו, מפילים עליי עצבות. לא. אין לי כוח לשום שיר עכשיו. לכו תשחקו קצת בשקט.

ערב. שרידי חביתות ומלפפונים נגוסים נחים בעצלתיים בשולחן הדביק. אני בוהה בהם ו-טסססססססססס.... אדים רעילים בגווני אפר-

לאא! לאאאא! לאאאאאא! הצילני!!!!

הצילני, אבא! תציל אותי מהמון עמלק הזה!

אני צועקת ובוכה. אין לי כבר כוח. תציל אותי, אבא. רוצה לחיות! לשמוח! להאמין בטוב שלי! בקצת טוב שבי! כמה הוא מנסה לזנב אותי. ללחוש לי שאין לי סיכוי ותקווה. להפיל עליי עצבות... פעם חשבתי שזו אני שסתם עצובה או סתם כבד לה או היא סתם עייפה. וכלום. אבל אז בא רבנו הקדוש ולימד אותי שלא סתם. זה הוא; המן-עמלק שנלחם בי. ואם רק אצעק - ישלחו לי מיד עזרה. ועם כל קצת שלי - אני מנצחת אותו. ממש. לאט לאט. קצת שמחה וקצת אמונה וקצת צעקה - תציל אותי, אבא!---

*

אני לא לבד. מישהו הולך לפניי. לוחם בשבילי בעמלק. נותן לי עצות אמיתיות, שולח סיוע והמון אור ושמחה.

אָךְ אֶף עַל פִּי כֵן אֵיךְ שֶׁהוּא אֵיךְ שֶׁהוּא, יֵשׁ וְיֵשׁ פֶּחַ לְדַבְּרֵי אֲדוֹנָיו מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ הַנַּחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה זָכַר צִדִּיק וְקָדוֹשׁ לְבָרָכָה לְעוֹרֵר וְלַהֲחִיּוֹת וְלִשְׂמַח גַּם אוֹתָךְ... (עלים לתרופה, שע"ט)

לעורר. אור בהיר פורץ אל החדר. משחק בתכלת וצהוב. מרימה את הראש מהכרית בתקווה. קמה.

להחיות. ירוק רענן, חי וטרי אופף את החדר. מדליקה את הטייפ. הי, אני רוקדת...

ולשמח. גורפת את הנגיסים המלפפונים, מוצאת ביניהם נקודות יקרות כסופות, זהובות. של אמא אחת ושל טוב.

גם אותך, גם אותי...

שמיים סגולים פרוסים מעליי. אני צוחקת. מחייכת. רוקדת. מוחאת כף אל כף. נופלת שוב. קמה. צועקת. שמחה בכאילו. ובאמת.

וְאֶפְלוּ בְּצִרּוֹת נַפְשׁוֹ שֶׁאֵנוּ בְּעֶצְמוֹ חַיִּים בּוֹ, שֶׁזֶה מֵרַחֵם מְהֵלָּל, אֶף עַל פִּי כֵן אֵיךְ עַל פִּי כֵן רֹאִים גַּם בְּזֶה יְשׁוּעוֹת וְהַרְחַבּוֹת וְנִסִּים וְנִפְלְאוֹת הַרְבֵּה בְּכָל יוֹם וְיוֹם, שֶׁעַל זֶה אָנוּ אוֹמְרִים שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּכָל יוֹם נוֹדֶה לָךְ וְכוּ' וְעַל נִסִּיךְ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ ... עָרֵב וְבִקֵּר וְצִהְרִים וְכוּ' (שם)

ורוד ענוג, כתום-שובב והמון כסף וזהב. היכל הגוונים המשתנים.

בוקר. צהריים. ערב.

וְקָצַת אֵין פְּנָאֵי לְהָאָרֶץ יוֹתֵר. וּבִפְרָט כִּי בְּטַחְתִּי בָהּ, שֶׁעַתָּה בְּנֻדָּאֵי תִשְׂמַח אֶתָּה שָׁם וְאֶנְחֹנוּ פֶּה בְּשִׂמְחַת פְּרֻרִים, הִבָּא עֲלֵינוּ לְטוֹבָה, נְגִילָה וְנִשְׂמַחָה בִּישׁוּעָתוֹ. (שם).

משהו באויר נעכר. נראה שמישהו פיזר כאן איזה רכיב מטשטש. תרכובת של דיכאון סמו/גלויי עיוות ויזואלי נראה שכותרת מודגשת מרחפת בבוועת קומיקס מעל ראשי כולם. מה יהיה? לאן כל זה הולך? אפילו דיבורי ההתחזקות מחליקים מעלנו, כמעט לא נוגעים. העבודה הרוחנית קשה מתמיד. כל מילימטר נראה הר. מדי פעם מפציעה קרן שמש שרק גורמת לתהות יותר איך חיים את האור הזה? איך מוצאים אותו? ומדוע הוא כל הזמן נחשך?

המלך האכזר הוא היצר הרע שרוצה להרע, להציק ולהשמיד. אבל אין בו כוח באמת להזיק לנו. בתוכנו טמונה נשמה אלוקית וקדושה, חלק אלוקה ממעל, שאין לו כל אחיזה בה. מה שהוא כן מנסה לעשות זה לקלקל לנו את חוויית החיים, להעלים מאתנו את הטוב. הוא יוצר אצלנו מצג שווא תלת ממדי לאמור: אין לך חיים טובים!

איך כל זה קורה? ראשית נעלם הגנני - זו המציאות שאור הצדיק נעלם, יש עליו הסתרה. כשאת קוראת דיבורים מהצדיק והם לא "מאירים" לך, הגנני כביכול נעלם. וממילא הגן הפלאי שנותן לנו את החיים הטובים ילך ויבול. אולם כאן עדיין יש עצה: אפשר לחיות מן הספיחים. לינוק חיות ממה שכן מצליח לגדול מעצמו. לאחוז ברסיסי האור מדעת הצדיק שכן נותרו לנו. לכן נוקטים כוחות הרע של המלך האכזר בדרך נוספת. הם עומדים בצמתים הרגישים ומקלקלים את החושים שדרכם אנו חווים את החיים ואת הקשר עם הקב"ה:

חוש הטעם - דואגים שכל מה שנרצה לטעום יהיה בטעם נבלה.

חוש הריח - בודקים שכל מה נרצה להריח יהיה בריח חלבנה.

חוש הראיה - מוודאים שכל מראה בו נתבונן יהיה מכוסה עננים ועבים.

רבנו הקדוש מבאר מהו השורש הרוחני של הקלקול.

את **הטעם** שיבשו שליחי המלך האכזר דרך ניבול פה. ניבול פה בדקות הוא כל צורת ביטוי שמורידה את ערך הדבר ממה שהוא באמת והופכת אותו ממשוה חי חיוני ואפילו קדוש לנבלה - משהו מת שלא ראוי לאכילה. לכן למשל נהגו אמותינו הצדקניות לומר בכל אותן הזדמנויות לילד מאתגר "תהיה בריא" ולא חלילה מילים פחות מחמיאות. אפשר לשאול בסיומה של קנייה "כמה עלה הנזק?", ואפשר לשאול "כמה עלה השפע?". דיבורים יוצרים מציאות. חשוב לבחור בהגדרות שיעשו לנו טעם של חיות ושמחה ולא חלילה טעם נבלה.

ועוד פעלו שליחי המלך האכזר שכל ה**ריחות** יהיו בריח חלבנה - רבנו מגלה שפגם הניאוף גרם לקלקול הריח. הניאוף הוא בגידה והפרת ברית. היפך הקדושה והצניעות. שמירת הברית הינה נאמנות מוחלטת בין בני הזוג ונאמנות מוחלטת להשם יתברך. נאמנות פוגשת אותנו בקודש הקודשים פנימה בקשר האישי עם השם יתברך. איך אני נראית באכזבות, בניסיונות, גם בשמחות. האם אני מפנה עורף, בורחת? או נשארת באמונה ובהכנעה? האם כשהולך לי אני עדיין בענווה והתחברות לה' או מנופפת לו בתודה מרחוק לאמור: תודה הסתדרתי... הריח הוא תענוג רוחני. הוא חוש עדין ודק יותר. על משיח כתוב "והריחו ביראת השם" (ישעיהו י"א ג'). הצניעות הקדושה והנאמנות - יוצרים בי חוש ריח מדויק שמבחין נכונה בין הישר והטוב לבין מה ש"שאינן בו ריח קדושה".

ועוד פעלו השליחים לקלקל את ה**מראה** שהחשיכו את העיניים כאילו יש עננים ועבים - ובהמשך מובא שהכוונה לשוחד שעיוותו את הדין. עיוות הדין זו השקפה מעוותת על המציאות. אני שופטת את החיים עפ"י השוחד של היצר הרע שמכוון אותי למקום אחד: "החיים חשוכים". תחושה ש"הכול קשה" ו"מה יהיה", אני לא רואה בעיניים את השם ואת הטוב שהוא נתן לי.

פורים ידוע כיום ג'רמ וקדוש, אבל היכן האקוס לנשים בתוך הזה?
 בקושי חוזרות שמאינת המגילה, וכבר נכנסות ללחץ צבדות נבית,
 אגלוחי אנות, תחפשות, הכנת המסתה, ובין לבין להשקט את
 האריכות של הילדים, והנה שוקעת לה השמחה... מסעודה צמאה, צריק
 כאופן לשמור על הילדים כי הגרים צריכים לשמור ולקדוש... אתי אם
 כן הכאן של הנשים להתחבר ליום הקדוש? ואי מדבר בכלל על לומר
 איזה מזמור תהלים, למצוא כמה דקות של שקט כדי לרקע על
 הילדים, החיים וכו', הרי יום זה מסוגל לפעול ישועות?

הרה"ח הרב אברהם קלצקי שליט"א משיב:

אכן ימי הפורים קדושים עד מאוד, והם עת רצון גדול
 בשמיים לפעול כל דבר שצריך. בימים אלו יורדת השפעה
 גדולה של קרבת ה' שאין כדוגמתה כל השנה, עד שאפילו
 יום כיפור נמשל לפורים עצמו. ומשום כך, עמלק והמן
 נמצאים בבעיה גדולה מאוד, רבבות אלפי בני ישראל
 מתעוררים לצאת למלחמה נגדם, וכמעט שהם נמחקים. ואז
 הם מוצאים פטנט חדש להילחם בנו, על ידי שהם פשוט
 עוברים למחנה שלנו, מצטרפים לתוך קולות התרועה של
 פורים, והם גם מלהיבים אותנו בגודל מעלת יום הפורים
 שהוא גדול וקדוש, ומסוגל מאוד, לשמחה, תפילה, ועוד ועוד
 ו... תוך כדי, הם מוציאים 'מראה' מהכיס, ושמים לנו מול
 הפנים: "תראי איך את נראית בפורים..."; "איפה
 התפילות...?"; "שימי לב איך את לחוצה!!!..."; "איפה את
 ואיפה פורים!?!". יש לו לעמלק שתי שיטות להילחם בנו:
 הוא מקרר ומוציא את החשק, או שהוא מראה לנו דברים
 מאוד גדולים וגבוהים שרחוקים מהמציאות שלנו...

התשובה לכך נמצאת במגילת אסתר (שבקושי מצאנו זמן
 לקרוא...) - כידוע המגילה היא קדושה עד מאוד, הרבה
 הלכות יש בכתביה ובשמירתה. אך אם נשים לב, נראה
 שלא מוזכר שם אפילו פעם אחת שם ה'. ואם לא די בזה,
 אלא שאפילו הנס הגדול שלשמו אנו שמחים ביום הזה, הוא
 לא כזה נס 'על טבעי' שמגלה את גדולת ה' כמו קריעת ים
 סוף. כי בסך הכול היה כאן סיפור שהתפרס על פני תשע
 שנים, וניתן להבין את הכול כמו מהפך פוליטי בן ימינו,
 שמפלגת המן נפלה והיהודים כבשו את ליבו של המלך. אך
 בהתבוננות פנימית במגילה, כאשר מסתכלים ברצף מהיר על
 כל תשע השנים, נראה את עוצם גדולת ה', איך ליווה
 בהשגחה פרטית סיפור מפעים שכולו נס אחד גדול, שהיופי
 העיקרי שבו הוא איך הנס התחפש והתלבש בתוך סיפור
 טבעי... האם אין זה דומה לסיפור חיינו??? הצדיקים גילו
 לנו, שכל מקום במגילה שכתוב בו 'המלך' הכוונה למלכו של
 עולם! נמצא אם כן, שזה בעצמו הקדושה שמתגלה בפורים
 - למצוא את מלכו של עולם בכל רגע בו צץ לנו 'המלך'
 אחשוורוש'. צריך לזכור, שהקדושה של פורים מתגלה מתוך
 הסתרה דווקא. כן, בתוך הטבע הפשוט של מריבות הילדים,
 משלוחי המנות וצביעת הפנים של התחפוש וכו'. בתוך
 ההתרחשויות שאינן מניחות לנו יישוב הדעת, שם נזכור
 שהמלך מתחבא. בכל פעם שנפגוש את אחשוורוש, את
 הלחץ והכעס, נזכור שזה הכול מלכו של עולם!!! ולמה הוא
 עושה לנו את הכול? אנו לא יודעות, וגם לא רוצות להבין,
 כי אנו באמצע תהליך נסי שנראה כמו מהלך טבעי ופשוט.

בוודאי שיום הפורים הוא עת רצון גדול לפעול ישועות, אך
 לא תמיד העת-רצון מתגלה באופן שאנו מוצאות זמן לשבת
 ביישוב הדעת כמו ביום כיפור ולומר תהילים ולהתפלל. אולי
 העת-רצון אצלנו הוא דווקא להתחזק באמונה פשוטה בתוך
 הב-א-ל-א-ג-ן, וזה בעצמו כבר יביא את הישועות שאפשר
 לפעול ביום קדוש זה?

אצל הגברים יש מצוות 'עד דלא ידע' שפועלים על ידי
 שכרות היין [או שינה]. ואצלנו יש 'עד שלא ידע' כפשוטו...
 הם צריכים לעשות מעשי שטות ושכרות בשביל לשמח
 ולומר מתוך שכרות שה' נמצא גם במצבים אלו של 'חוסר
 דעת'. ואצלנו מעשי השטות קורים ממילא, ומוציאים אותנו
 מדעתנו, והכול כדי לבטל אותנו לגמרי ולומר באמונה
 שלמה: זה הכול אתה!!!!!! זהו כל מהותו של היום, להבין
 שכל הירידות וחוסר דעת, הכול ה'. להבין שיש כזה אור גדול
 שיורד עד המקום הזה ממש... ומה אנו צריכות לעשות?
 כלום, רק לזכור שזה ה', מחשבה פשוטה!!! זו עבודתנו ביום
 הפורים! גם אצל חנה, כתוב שהייתה מתפללת על בן, ועלי
 הכהן היה חושב שהיא שיכורה, והיא אמרה שבאמת היא
 לא 'שיכורה' אלא 'כשרה', ובסוף זכתה לבן צדיק ששיסף את
 עמלק. ואולי זה מרמז גם עלינו, שאנו מדמות את עצמנו
 לשיכורות ומבולבלות, ו'הכהן הגדול' שבתוכנו מנסה
 להחליש דעתנו שאנו סתם 'שיכורות', ואנו צריכות להיות
 חזקות ולומר: לא, אנו כשרות!!! כך נזכה לשסף את עמלק.
 כתוב בהלכה, שמי שמזיק בפורים תוך כדי שכרותו הוא
 פטור, ומובא בשם צדיקים, שזה מחמת שביום הפורים
 מתגלה שהכול מאת ה', ויש רחמים ואריכות אפיים
 שמתגלה למטה, אפילו לשיכורים הגדולים. ויש בזה רמז גם
 לנו, שלא נאשים את עצמנו תוך כדי החג, שאנו מזיקות
 והורסות את הילדים שלנו על ידי הכעס והעצבים וכו' כי יש
 רחמים כאלו גם למצבי שכרות שלנו...

לסיום, כדאי לזכור, שקדושת ימי הפורים הם לא יום אחד.
 יש בו יומיים של קדושה, גם ב"ד וגם בט"ו, גם לבני
 ירושלים וגם לבני חוץ. ולא צריך דווקא לסיים את כל
 התהילים, אפשר לחטוף כמה מזמורים, ולמצוא חמש דקות
 של שיחה עם ה' בתוך היום יומיים האלו, ובתוך הבלגן שהם
 יוצרים.

יהי רצון שעל ידי מחשבות פשוטות של התחזקות באמונה
 בתוך הפורים ובחטיפת כמה דיבורים לה', נזכה שיתקיים
 בנו 'ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים' (שבתוכנו) המה
 בשוואיהם (בחוסר יישוב הדעת שבתוכנו).

(מתוך גיליון "קורות ביתנו" שע"י ארגון 'נעשה ונשמע')

פורים זה תחפושות

כמה השקעות

כל יום קמים

עם רעיון חדש

אולי לבת המלך

או לאקר בבל

מה הבגיה קלות ממש!

כן כן תהיה כן תהיה לנו

אורה ושמחה וששון ויקר!

לכוס חד פעמית

לעבודה פנימית

לשדר של חו"ל

או לגניזה.

למנקה של ארבות

לאם לששיות

כל שנה רעיונות פצצה!

כן כן תהיה כן תהיה לנו

אורה ושמחה וששון ויקר!

ומשלוחי מנות

הו אילו הפקות!

יוצאים לתחרות

של ססקמות

כחל ירבה כספנו

כתם תמו שונאנו

אדם לא יראה ברמזונו

כן כן תהיה כן תהיה לנו

אורה ושמחה וששון ויקר!

פורים זה יום תפלות

כל הפושט נותנים לו

לו יתמלא פיננו במלות

להתחנן לאבא

לבוא איך שאנחנו

המלך מחלק כאן ישועות

כן כן תהיה כן תהיה לנו

אורה ושמחה וששון ויקר!

שלח

שיר-
מעשייה

מעל הזמן
והמקום
מחברות אקליבות

כל כך הרבה פעמים זה קרה לי, האם זה קרה גם לך? אני מתכוונת לזמן חשוב: שבת, חג, מפגש משפחתי, זמן שנוערכתי לכבודו וחפצתי בהצלחתו. רציתי שיהיה מוצלח, השקעתי ובהתאם גם שקעתי... תמיד זה מתחיל ממשוה קטן. מישוה אחד לא מרוצה. משהו אחד לא מסתדר. ואני שכל כך רוצה מוצאת את עצמי בריצה. כן, ריצה אחריו. זה הוא ושוב פעם הוא: היצר הרע שלוקח אותי ישר לזרועותיו, כופת ומטיל אותי במחוזותיו: ארמונו של ה'לא טוב'.

"ותלקח אסתר אל המלך אחשוורוש אל בית מלכותו" איך הגעתי לכאן? על ידי המן. המן, 'ממוכן' זה שעומד מוכן מול מצב של חולשה וירידה. הוא מתלבש ברצונות טובים ואפילו ב"מצוות" העיקר להחליש. ואדרבה, ככל שידחוק בי לטפס גבוה יותר כך הנפילה תהיה קשה וכואבת יותר. איך שאני נופלת הוא שוב מתייצב, "ממוכן" להכניס אותי למרירות נוראה על עצם הנפילה. לבהלה, בלבול ועצבות. עד שלא אמצא עצמי רודפת סביב הזנב של עצמי הוא לא ינוח ולא ישקוט. "עמלק!" הוא עושה את שלו. ומה איתי?

"אין אסתר מגדת מולדתה ואת עמה כאשר ציווה עליה מרדכי ואת מאמר מרדכי אסתר עושה כאשר היתה באמנה איתו" עליו להכיר שאני במצב של קטנות. אין לי דעת עכשיו ולכן אין לי יכולת לעורר את המוחין שלי ולהבין בצורה נכונה את המציאות. הצדיק מצווה עליי לא להגיד את מולדתי ואת עמי. כלומר, לא להיכנס לעבודות שגדולות עליי כרגע. לעבוד בלי שכל, בלי דעת, בפשטות. "אסתר עושה" עשייה פשוטה, תמימה. וכפי שעמלק עושה את שלו גם עליי לעשות את שלי. וכמו שבזמן עליה אני מנסה להאמין ולציית את הצדיק כך גם בזמן ירידה.

ובכל יום מרדכי מתהלך לפני חצר בית הנשים לדעת את שלום אסתר ומה יעשה בה"

קודם כל, עלי לדעת שהצדיק מתהלך לפני באותו מקום שנפלתי לשם, וכבר השאיר לי שם דעת ועצה מתאימה. ולכן הפעולה הראשונה היא פעולה של אמונה. אמונה שיש דרך יציאה שכבר מוכנה בשבילי. הפעולה הבאה תהיה חיפוש מתוך תקווה שישנו בוודאי. ובנוסף עליי לדעת שבכל נפילה החיפוש והעצה מתחדשת בשבילי כי הצדיק מתהלך שם "בכל יום ויום".

"ומרדכי ידע את כל אשר נעשה ויצא בתוך העיר ויזעק זעקה גדולה ומרה"

רק הצדיק מבין את עומק הגזרה של המן, את עומק המלחמה בעמלק ולכן זועק זעקה גדולה ומרה. אך הוא גם יוצא בתוך העיר וזאת על מנת לעורר את כולם להשתתף בתפילה. כי המן רוצה להחליש את הדעת מהתפילה ועל כן המלחמה בו היא ע"י תפילה.

אני, להתפלל?! במצב כזה? לא, לא, אין סיכוי. זה לא בשבילי. מה אגיד להשם? אין לי פה לדבר. עדיף ליפול לשינה, לברוח. "להימלט בית המלך מכל היהודים" יותר טוב להתחמק לא לעמוד בפני המלך בבזיון כזה. ובכלל, למה שהשם ירצה לשמוע אותי? למה שיקבל את תפילתי במצב כזה? בוודאי לא יחפוץ בתפילתי. "ואני לא נקראתי לבוא אל המלך זה שלושים יום"...

ועל זה מודיע לי הצדיק "ומי יודע אם לעת הזאת הגעת למלכות?" אפילו שנראה לי שהמלכות שלי היא בבחינת מלכות דסטרא אחרא ח"ו, הצדיק מודיע לי שאני שייכת לכל הטוב והקדושה ואסור לי להתייאש מן הרחמים. עלי לבוא לפני המלך כמו שאני בדיוק, בעזות דקדושה ובלי לחשוב חשבונות.

"ובכן אבוא אל המלך אשר לא כדת, וכאשר אבדתי אבדתי"

ובכן, אף על פי כן, אבוא. אולי יחוס אולי ירחם. אפילו שאני יודעת שאינני ראויה אעפ"כ הנני אבוא. אני מסכימה להיכלל בעבודת הצדיק המצריכה ממני עזות ועקשנות גדולה מאוד, מוכנה להתגבר בגבורת נפש פנימית עצומה ולהחליט שאני נשארת. אינני עוזבת את הרצונות הטובים, אינני עוזבת את הקדושה, גם אם אפול אתחיל הרבה התחלות חדשות, פעם אחר פעם. גם אם אתבזה לא אשכח למי אני שייכת. אפילו שאני בתוך הניסיון אינני מוכנה ליפול לתוך המרירות והעצבות אפילו שלא מובטח לי שאצליח ולא ידוע לי מה יהיה, אני את שלי אעשה. אני הולכת להתפלל, אנסה למשוך עליי מחשבות של אמונה והשגחה פרטית. אני עוזרת את בור השלג שעמלק אותי בתוכי ונכנסת לתוך גבול הקדושה. ואז... "ותלבש אסתר מלכות.. ויושט המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר בידו ותקרב אסתר..." "ואז מרחם השם יתברך על עמו ישראל ויושט המלך לאסתר את שרביט הזהב, זה סוד ההארה והתקרבות מהשם יתברך שמגיע לפעמים לאדם הנמוך מאוד, שאף על פי כן השם יתברך שולח לו התקרבות מרחוק בסוד הושטת שרביט הזהב שנמשך בנס אמות הרבה כמאמר רבותינו ז"ל, היינו שאפילו האדם הרחוק מאוד מהשם יתברך כשהוא שומע לעצת הצדיק לבלי להתייאש את עצמו, רק אף על פי כן, איך שהוא איך שהוא הוא מוסר נפש בניטול גמור אליו יתברך ובא לפני מלכו של עולם להתחנן לפניו אזי השם יתברך חומל עליו ומאיר עליו הארה נפלאה מרחוק מאוד, כי מאיר עליו הדעת העליון מאוד שהוא בחינת יראה עלאה דעלאה, עד שיזכה גם הרחוק מאוד לשלמות היראה שהוא בחינת יראה עם דעת שעל ידי זה יתקרב להשם יתברך באמת": (משיבת נפש, פ"ה. המאמר מבוסס על "שאל בני" עם פירוש על מגילת אסתר, ועל הספר "משיב נפש" פירוש על משיבת נפש)

אירוס מספרת

הייתי בעלת תשובה טרייה כאשר נכנסתי ללמוד במדרשה ירושלמית ותיקה. עולם חדש ולא מוכר נפרש בפניי. יפהפה ומלא הוד. הייתי מוקסמת מכל הלימודים החדשים. שנה חלפה ועוד אחת. רציתי ללמוד הכול, לדעת הכול, להעפיל לפסגות. לא חיפשתי לעצמי שום הקלות. אחד השיעורים הפופולריים במדרשה היה שיעור הבית היהודי. הרבנים שהתחלפו במסירת השיעור הבעירו את ליבנו להקים בית יהודי על אדני התורה והמצוות. לזכות לבעל אברך שעניו בורקות באור התורה וילדים צדיקים מסולסלי פאות שיצעדו לחיידר ותורתם על שפתם. הייתי כבר בת 26. לא צעירה במיוחד, והרגשתי שהגעתי לשלב. רציתי לזכות להקים בית כזה ממש. אם הבית ורבני המדרשה נכנסו בסוד העניינים וניסו לעזור לי. הצעות שונות הגיעו משיבות לבעלי תשובה. התחלתי להיפגש מלאת תקווה וציפייה. אך אף הצעה לא הייתה האחת שאליה קיוויתי. יחד עם ההצעות שעלו וירדו, עליתי וירדתי גם אני. מתבלבלת ומתלבטת. לא היה לי פשוט. זה היה חתיכת מסע שאין לי מושג איך ומתי הוא יגמר. לא רק אני הייתי במסלול החיפושיים. הרבה מבנות המדרשה היו בשלב. השתדלנו לעודד אחת את השנייה. להזכיר לחברה שבורה ש"אין יאוש בעולם כלל" אחרי עוד פגישה מבטיחה שהסתיימה בכישלון. לעשות מהכול צחוק. להתאושש, להמשיך, להמתין בסבלנות לישועת השם, וכמובן, לשמוח מכל הלב בשמחתה של כל חברה שים-סוף סוף נקרע לה. והנה, קרבו ובאו ימי הפורים הקדושים. התארגנו במדרשה למסיבת פורים פנימית שמחה. קבוצת חברות יצאו לחנות התחפושות לקנות אביזרים. באותו יום, ליבי היה מר עליי. שידוך שרציתי מאוד, ונראה שמתקדם לכיוון רציני ירד מהפרק. הוואקום בלב דרש חסרונו. הרגשתי בודדה ומרוקנת. החברות שראו את מצבי המדוכך שכנעו אותי להצטרף אליהן. "בואי תתאוררי קצת מהמחשבות הקודרניות, את תראי שתרגישי יותר טוב" משכו אותי איתן כמעט בכוח. שרצתי רגליי אחריהן מסתכלת לשמיים הירושלמים שהיו בהירים ויפים, "עד מתי אבא? עד מתי?", חיפשתי את התקווה שלי. בולעת את הדמעות לגוש של כאב גרון צורב. רחובות מאה שערים לעומת מצב רוחי השפוף, לבשו חג. מוזיקה עליזה התנגנה מכל עבר.

קופות צדקה מרשרשות וכרוזים שמבקשים דמי פורים הבהבו מכל פינה, שפפשתי בארנקי נותנת מטבע ועוד אחד. "כל הפושט יד נותנים לו", ההד שעלה מהכרוזים הבטיח ישועות למי שיתרום לכבוד היום הקדוש. פורים עת רצון. יום ישועה ושמחה. "עצבות היא סטרא אחרא והשם שונא אותה", הזכרתי לעצמי את מילותיו של רבי נחמן מברסלב. אבל העצבות המשיכה להתיישב על מפתח הלב ולא להניח, נדבקת בי בכוח. בינתיים נכנסנו, חבורת בנות המדרשה, לחנות משחקים ירושלמית שמכרה תחפושות לרוב. אבזרים שונים ניבטו מהמדפים. כובעים, עניבות, פאות. ילדים וילדות הסתובבו כשיכורים בין המבחר הבלתי נדלה. אימהותיהן בוררות עבורם תחפושת מתאימה. הכול שמח, הכול פורימי. הסתכלתי סביבותיי וחיפשתי את התחפושת שלי. בעצם, חיפשתי משהו אחר, חיפשתי את הישועה שלי. אפשר?

עם מעט תיקון, ואולי איזו תחתית מנופחת, היא תהיה שמלת כלה נהדרת' נטלתי אותה עמי לקופה. "עשרים וחמישה שקלים" דרשה המוכרת. שילמתי וכבר הסתערת על העבודה. כמו חנוך שתיקן מנעולים וכיוון כוונות, ישבתי גם אני עם חוט ומחט וכיוונתי את כוונותיי. "זיווג הגון לאיריס בת נעמה, בקרוב!", תך. "אנא השם הושיעה נא", עוד תך. "ראה בעוניי וחלצני כי מצוותך לא שכחתי", הידוך נוסף והחוט נכנס שוב. "אל תעזבני ואל תטשני ה' אלוקי", פנינה רופפת מתיישבת במקומה. "אל תשליכני לעת זקנה ככלות כוחי אל תעזבני", נייעור אחרון ויישור של הבד. יום ההולדת שלי מתקרב... אנא השם, עד גיל 27 - נשואה! לאחר כמה שעות עמדה מולי שמלה נהדרת. "זאת לא תחפושת!" אמרתי לחברות שפרצו ב"עוד ישמע" עליז לאחר שמדדתי את פרי עמלי מול עיניהן המשתאות. "בקרוב ממש זה יקרה, אני מאמינה!", ברק חשוד בעיניי גרם להן, צדיקות שכמותן, להתרצן מיד, ולענות 'אמן' מכל הלב. למחרת החלטתי לדאוג גם לענייני משלוח המנות. "מה דעתך שנלך על הסטייל בריא?"

"אמר שיהיה כמה מעשיות מאנשינו שִׁמְכַל אֶחָד וְאֶחָד יִסְפְּרוּ הַרְבֵּה מֵעֲשִׂוֹת" תמונות חיים

במדף הימיני למעלה קלטו עיניי משהו מלטף ורך. זר כלה מיניאטורי, נראה מושלם. מתאים לילדה בגיל חמש או שש. אבל, מה אכפת לי בעצם? נטלתי את הזר החמוד בזהירות, מתבוננות בו בהתפעלות. במדף לידו עמדו עוד אביזרי כלה, הוספתי הינומה עם כתר של פרחים עדינים. וידעתי כבר למה אתחפש בפורים הזה. אני אהיה כלה. כל הפושט יד נותנים לו, נכון? ואני רוצה להיות כלה. רוצה, מתחפשת, מבקשת ומתחננת - אנא השם, כלה! ככה ממש, עם הזר וההינומה, עם כל התפאורה!

חברותיי הביטו בי ברחמים. היטב ידעו איך בבוקרו של יום תקוות העת האחרונה התנפצה לאלפי רסיסים. "מה תעשי עם שמלה?" שאלה אחת ולא המשיכה. מידות שמלות הכלה היו עבור ילדות בלבד. "אמצא במקום אחר" הכרזתי והזדרזתי לשלם על האביזרים. עוד באותו יום נכנסתי לאחד הגמ"חים סביבות המדרשה, מרפרפת בעיניי אחר שמלה תואמת. לשמחתי, בין הסטנדים עמדה לה שמלה לבנה שתאמה את מידותיי. היו בה מספר קרעים וחלק מהפנינים שקישטו את שרווליה התנדנדו, רפויים.

שאלתי את רותי חברתי לחדר. "זה מהודר הרבה יותר מערמות. הממתקים עתירי הסוכר וצבעי. המאכל שממלאים את המשלוחים", נימקתי. רותי הנהנה בהסכמה. התארגנו וצעדנו יחד לשוק מחנה יהודה. מחפשות מציאות. באחת הבסטות מצאנו תפוחים נהדרים במחיר מצחיק, שני שקל לקילו. "איזה יפים הם, הא רותי?", ליטפתי אחד אדמדם ונאה. "זה מזן 'יונתן', התמזל מזלנו איריס! זה הסוג הכי טעים" אחזה גם רותי תפוח בגובה בוחנת אותו בעדינות כאילו היה אתרוג. מילאנו שקיות ככל שידינו הסכימו לסחוב, ממשיכות הלאה לערבי זקן שמכר לנו חמש סלסליות נצרים ב-10 ₪. דבש קטן, ותה ירוק בדוכן אחר השלימו את התמונה. יופי של משלוח! אנחנו מוכנות לפורים! פורים היה שמח במיוחד. רקדתי כמו כלה. שמחתי כמו כלה. התפללתי עם דמעות ולב נשבר בדיוק כמו כלה. "שערי שמיים פתוחים" קראתי לחברותיי וחילקתי ברכות (ותפוחים) לכל דורשת בעיניים עצומות ובנדנדוד. באמת הייתי כלה. כלה של פורים. ששום עצב ויגון לא נכנס לתוכה, היא מאמינה ובוטחת בישועה שלה. היא רק מחכה שזו תבוא, תתממש...

מ. כהן

שלום בחיילך

יש לך מראה יפה בבית? איך שתסתכלי במראה כך המראה שישתקף אלייך. אותו הדבר עם אנשים. אדם מחייך? מחייכים אליו. אדם יורה זיקים? הוא יקבל אותם בחזרה.

הבעל חוזר אחרי יום מייגע שבו עבר עליו מה שעבר - אישה חכמה מקדמת פניו בחיוך. לפני שהבעל חוזר היא מבקשת: "ה', בעלי מגיע עכשיו הביתה, תעזור לי לראות בו רק טוב, לאהוב אותו. למה אני כזאת חבית נפץ כזאת מתוחה?", אבל אם האישה רק תוקפת את בעלה בהוראות, ממטירה פקודות, אז הבעל מתנהג בהתאם. בעל לא אוהב שמעבירים עליו ביקורת ואומרים לו דעות, הוא אוהב שמחייכים אליו ומדברים יפה...

כשנכנסה אסתר המלכה אל אחשוורוש לפעול שיבטל את הגזרה, הסתלקה ממנה רוח הקודש, פחד תקפה והיא ביקשה מה' שישים על פניה חן. היא ביקשה: "קלי, קלי, למה עזבתני?", וה' שלח לה מלאכים. אחד הרים את פניה, אחד אחז בה שלא תיפול, אחד קישטה באיפור יפה. בעלי עוד מעט מגיע הביתה ואין לי כוח, אין לי מצב רוח או כואב לי הראש אבקש מה': "קלי, קלי, למה עזבתני..." שלח מלאך שירומם את ראשי, אחד שיאחז בי שלא אפול ואחד שיתן לי יופי לפני...". אישה חכמה מחליטה: אני הולכת לחייך לבעלי, אני הולכת לחפש בו טוב, לראות בו טוב. אם המבט שלי רושף, למה שבעלי בכלל ירצה להיות בבית? בעל אוהב לקבל הערכה!

נכון שהבעל הוא זה שאמור לחזק ולשמח. אבל מה לעשות שלא תמיד מסוגל? קשה לו בפרנסה. עובר עליו. הוא שוכח שהוא צריך לחזור הביתה שמח, לבנות את האישה... וכך כל הבית עלול להתמוטט. כי הוא שוכח! וגם את שוכחת שהוא מצפה שתפייסי אותו, ותכבדי אותו... העניין הוא - מי החכם? מי רוצה להציל את הבית, לשמור עליו, לעשות בו אווירה נעימה? החכם הוא זה שיתחיל! בעלי לא מתקשר אליי... תתקשרי את! תשאירי לו הודעה באמצע היום: מה נשמע, בעלי האהוב? מה שלומך? הוא יהנה כל כך, ומחר גם הוא ישאיר לך הודעה! את יושבת בבית ותוך כדי העבודות את מדברת אל ה', מתפללת על החיים, על הבית, ופתאום את נזכרת בבעלך - תשאירי לו הודעה עם מילה טובה: אני חושבת עליך!

זו חכמת שלמה. שלמה המלך אומר: "כמים הפנים לפנים", החיים הם כמו מראה. תחייכי אל בעלך - הוא יחזיר לך חיוך! תהיי במצב רוח טוב - כל הבית יתרומם. ואם את לא מסוגלת? רבנו נתן לנו עצה כל כך טובה, כלי מעולה לכל מצב - תבקשי מה': "ה' תן לי מידות טובות, תעזור שאהיה בשמחה, תעזור שאזכור אותך ולא אשכח...", תדליקי לעצמך שירי אמונה, שירים על הקדוש ברוך הוא, שירים של: "ה' כאן, הכול זה ה'". תבקשי מה', תדברי אליו, וה' יעזור לך!

כשתזכרי בה' ותחשבי על ה'- זה כבר ימלא אותך בשמחה. זה ירפא אותך! וכשתהיי שמחה ותחייכי לבעלך - הוא יחייך אלייך בחזרה, הילדים יחזירו חיוך, השכנים יחייכו, החמות תחייך ותוכלי לחיות בעולם הזה חיי גן עדן.

ה' יעזור שנקיים את עצות רבנו וכך נזכה לחיים מאושרים!

מתוך קו החיזוק לנשים ובנות 079-7040069

RABBIROTHHEBREW@gmail.com

חודש אחרי פורים, מרים, חברתי הטובה והנשואה איתה זכיתי לעשות את פסיעותי הראשונות בעולם התשובה, התקשרה והצעה בפיה: "קוראים לו יונתן" אמרה. "והוא חסיד ברסלב ירא שמיים ולמדן. בדיוק מה שאת מחפשת. את חייבת לנסות", אמרה והוסיפה לשפוף על ראשו של יונתן המיועד תשבחות לרוב. "יונתן?" השם הזה היה מוכר לי מאיזה מקום. ניסיתי לאמץ את מוחי. ופתאום שוק מחנה יהודה ובסטות התפוחים מזן 'יונתן' יצאו במחול. זכרו של פורים השמח עלה. אולי זה רמז משמיים?

נפגשנו. מהר מאוד יונתן התגלה כזיווג משרש נשמתי. זה היה מהיר ושמח. זה היה ברור כשמש - הישועה שלי הגיעה! סגרנו ווארט. התחתנו בחתונה קדושה כשכל בנות המדרשה משמחות אותי בנוכחותן. לא חסכתי מהן את ברכותיי, והפעם ככלה אמתית, שהשמחה שלה עולה עד לב השמיים.

אך בזאת לא תם הסיפור. לאחר שנה זכינו לחבוק תינוק מתוק. הודיתי להשם על ילד הפלא הזה, שמילא אותנו אושר רב. הייתי בטוחה שמיד אחריי אזכה לשיירה מתוקה וצפופה של ילדים. אך עברה שנה, חלפו שנתיים, שלוש, וגם שלוש וחצי... נחמן כבר מסולסל פאות מקפץ בשמחה לחיידר בדיוק כמו התמונה אותה ציירתי, אך איה השיירה המתוקה אליה פיללתי? חשש קטן החל להתגבגב לליבי, אך פתע נזכרתי באותו הפורים של המדרשה. "מה אכפת לך לעשות כאילו?" אמרתי לעצמי. וכבר ידעתי למה אני הולכת להתחפש. קשרתי על עצמי מנשאים עם בובות תינוק, ויחד עם נחמן הקטן, אותו הלבשתי בכותנת פסים ותרבוש, התחפשתי לאמא שיצאה ממצרים עם שישיות שמחות וצוהלות. לא תתפלאו אם שנה אחרי כן חבקתי בת, נכון? אך זה מה שהיה.

פורים. היום הגדול של השנה. בכוחנו לדמיין את הישועה שלנו, להיכנס לתוכה ברמ"ח ושס"ה, להרגיש שהיא כאן, מוחשית. "כל הפושט יד נותנים לך", אני פשטתי ידי מכל הלב - והשם לא בייש אותי. הוא ראה בעונתי - והושיע. והוא ימשיך לעזור לכל אחת ואחת מאתנו במצוקות חייה, בקשיים ובניסיונות... הוא רק מבקש: תאמיני בי! תאמיני בי באמת, היכנסי כולך לתוך מעגל האמונה. את תראי, הכול יכול להשתנות, להיפתח, להיפתח לטוב נגלה ונראה, תני לזה צ'אנס, היום גם את מסוגלת!

שיט ולבנים על מעשים ורצונות שבונים עולמות

סיפורי האגדות הציגו כנפשו סיפור חיים אותנטי, נפלא

ומרתק על הגני האופלא. נכתב על ידי בעלת האגדה:

והיא - אין לי מושג מאיפה היה לה המידע - הסבירה לי שיש משהו בשמיים שאוהב אותי ורוצה לעזור לי, ואם אני אדבר איתו ואבקש, הוא יבוא לעזרתי. ניסיתי, והרגשתי נוכחות אוהבת שמלווה אותי ושומרת עליי. זה נשמר בסוד מוחלט אפילו מהוריי, אבל בתוך ליבי כבר ידעתי - הוא קיים ויבוא לעזרתי אם אצטרך. אז, לא חשבתי לרגע שיש לזה קשר למצוות כלשהן, אבל כעת, בגיל שבע עשרה, בצומת הדרכים אליו הגעתי, אני פונה לה' ומבקשת שיכוון אותי. ואז מגיע החלום השני שלי. רב צדיק עם זקן לבן ניגש אליי ומעניק לי טבעת עם אבן טובה שמאירה מעצמה. אני עונדת את הטבעת על אצבעי - ומתעוררת, ועמוק בליבי אני מרגישה שאני כבר יודעת את התשובה: עליי לשוב בתשובה. מקבלת הזמנה לשבת ממשפחה מיוחדת שמסכימה לארח אותי, שבת אחת מדהימה ומרוממת (שאחריה באות רבות נוספות) מספיקה לי כדי להבין שמצאתי את שאהבה נפשי. ועדיין אין לי מושג מי שולח לי את המסרים.

"עצם האמת שמאיר בעצמו כמו אבן טוב, אין זוכין להשיגו כי-אם הצדיקים הגדולים..." (ליקוטי הלכות ה' נזקי שכנים ה, ב')

עוד שנה עוברת. אני קצת לבד במסע. החברויות הישנות כבר לא ממש לעניין, חדשות עדיין לא נמצאו. אחרי תקופה של "אורות" של תחילת הדרך מגיע "כיבוי אורות". אני מרגישה פתאום רחוקה כל כך מהשם, מגניבה מבטים אחורה בגעגוע של "זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים חנם..."

ואז מגיע החלום השלישי. בחלום מספרים לי סיפור על מלך אחד שיש לו בת אהובה. המלך מבקש לקרב אותה אליו, אך קודם רוצה לנסותה אם ראויה לקרבתו, והניסיון קשה - היא צריכה לעבור את הים, לבדה. בחלום, אני רואה את עצמי עומדת במים סמוך לחוף, כמה מטרים לפני ישנו שובר גלים, ובתוכי מעבר לים הפתוח. אני מתקרבת לפתח, נחושה לעמוד בניסיון ולקפוץ. גל אדיר מגיע ומכה בי, סוחף אותי לכיוון החוף. אני מתעשתת ומנסה שוב, עוד גל עצום, ועוד אחד. אני מוצאת את עצמי עומדת מבלבלת ולא יודעת את נפשי. מתעוררת נסערת. מבינה שקיבלתי עכשיו מתנה משמיים - חיזוק עצום ונפלא. את אהובה. את רצויה. המלך רוצה בך, תמשיכי! עדיין לא מקשרת ולא יודעת מי שלח לי את החיזוק. עד שיום אחד זה קורה - אחד מספרי רבנו מגיע לידיי, אני פותחת במקום אקראי, ומוצאת את המילים הבאות:

"דע לך שכל נשמה היא בת של מלך, והיא צריכה בעולם הזה לעבור את הים. ודע לך, שאי אפשר לעבור את הים ללא צדיק האמת..."

כל פיסות חיי מתחברות פתאום לתמונה אחת שלמה. כל הצעדים הקטנים משלימים לשביל אחד סלול שמוביל אל הגן הנפלא. גן הנשמות, שיש עליו "גנני אחד" - בעל הגן, שדואג להשקות כל נשמה במים זכים של אמונה, כשאת זרעי הישועה שלה הוא זרע בסתר שנים רבות לפני כן. אני קונה כרטיס טיסה. מראות הילדות של אוקראינה חולפים מול עיניי בדרך אל הצדיק, כמו לקוחים מעולם אחר, קרובים זרים כאחד. מתקרבת אל הציון הקדוש, מניחה את הראש וכמו מריחה את ריחות כל הפרחים של הגן הפלאי שראיתי, ורק שאלה אחת עולה מתוכי, דחופה וחייבת תשובה מיידית: רבנו, איך זכיתי? למה דווקא אני מכל חברותיי? מכל משפחתי? ומגלה את התשובה בתוך הלב - שקטה וודאית: לכל עץ יש את הזמן שלו לצמוח, אבל אם זכית - תעזרי לצדיק להשקות את הגן בדמעות של תפילה, כדי שעוד נשמות קדושות יוכלו לבקוע את המסכים ולפרוח בגן שלו.

הסיפור שלי מתחיל בעיר קטנה באוקראינה, שם נולדתי, במשפחה יהודית פשוטה - זוג הורים, ילד וילדה - משפחה אחת מני רבות, שלא יודעות דבר על יהדותן. השנה היא שנת תשל"ח - עדיין תקופת מסך הברזל. חומת הטומאה של הקומוניזם, שלמעשה כבר מעורערת מהיסוד, נראית כלפי חוץ בשיא תוקפה ומטילה אימתה על הכול. כמו כל בנות גילי, אני הולכת לבית ספר ומקבלת חינוך סובייטי רגיל לכל דבר. חיינו מתנהלים במסלולם הצפוי - עד שבגיל שבע, שנת תשמ"ה, אני חולמת חלום מוזר. בחלום אני עומדת בתחנת אוטובוס. לפתע מגיע קו לא מוכר, ואני עולה. באמצע הדרך האוטובוס סוטה בהפתעה מהמסלול הרגיל, חותך לכביש צדדי ודוהר בו במהירות מטורפת עד שמגיע למגרש שומם, שם מוריד את כל הנוסעים, גם אותי. מפוחדת ומכווצת מהחוויה אני מחפשת את דרכי במקום החדש, נכנסת לבית שנראה לי מזמין. פתאום מגיחות מכל עבר חיות דוחות ומאיימות, ואני בורחת משם, נמלטת על נפשי. בשארית כוחותיי מטפסת במעלה מדרגות, עד שמגיעה לגן קסום. אין סוף אור. כל הפרחים, העצים, הצבעים והריחות שבעולם מצויים בגן הזה. שלווה מדהימה יורדת עליי. אני מסדירה את הנשימה והולכת לאט בשבילים, חשה בביטחון מלא שכאן אני מוגנת. החלום חוזר ונשנה כמה פעמים, עד שהוא נחרט היטב בלבי, אף שאין לי צל של מושג מה משמעותו.

"היות שיש מדינה שהיה להם גן, והיה באותו הגן פירות, שהיה להם כל מיני טעמים שבעולם. גם היה שם כל מיני ריחות שבעולם. גם היו שם כל מיני מראה כל הגוונים וכל הפרחים שבעולם, הכול היה שם באותו הגן". (מעשה משבעה בעטרלס)

חמש שנים אחרי - תשל"ח. שנה אחרי נפילת מסך הברזל.

משפחתנו מבוססת היטב באוקרינה, חיה בחברת גויים, מרגישה חלק מהם ולא רואה כל צורך בשינוי. עד ש... אמי חולמת חלום נורא. יש פוגרום. היא מנסה להחביא אותי - במציאות נערה בת 12, בחלום ילדה קטנה וחסרת ישע. אמי רצה טרופת נשימה בין הבתים של חברותיה הגויות, מתחננת על נפש בתה יחידתה, אך כל הדלתות נטרקות בפניה. גם החלום הזה חוזר ונשנה כמה פעמים, עד שהיא יודעת - במקום הזה היא לא נשארת. המזוודות נארזות, מה שאפשר למכור נמכר בגרושים, אנחנו עולים לאוטובוס עם כל הציוד. אחרי נסיעה שלא נגמרת מחליפים לרכבת, ולבסוף למטוס, עד שסוף סוף מגיעים למקום שונה לגמרי מכל מה שהכרתי בחיים - ארץ ישראל. אני מנסה למצוא את מקומי מחדש. הכול מאיים, הכול זר. מלחמת המפרץ. מחסום של שפה. תקופה של מחסור כלכלי. אני לומדת, מנסה להתאים את עצמי כדי להיות שייכת. התרבות החילונית מזמינה וקורצת, אך מהר מאוד אני מגלה את החושך שבפנים, את הרוע, את החייתיות. רוצה לברוח, ולא יודעת לאן.

מגיל 10 יש לי קשר עם בורא עולם דרך תפילה אישית, קשר שנוצר בצורה מפתיעה מאוד. באוקראינה היה מקובל לשלוח את הילדים בחופשת הקיץ לקאמפ ארוך של חודש ולפעמים אפילו חודשיים. בגיל 10 גם אני נשלחתי לחודש כזה רחוק מהבית, באודסה - עיר יפה ליד הים, עם קבוצה של בנות גויות שלא מצאתי את עצמי בחברתן. מטבע הדברים חוויתי בדידות גדולה והתגעגעתי הביתה. רק עם ילדה אחת מהקבוצה, גויה גם כן, התיידדתי קצת. באחד הימים היא ראתה שקשה לי ובשקט, בסוד, שאלה אותי שאלה, שאין לה שום מקום באוקראינה הקומוניסטית - את מאמינה באלוקים? שאלתי אותה- מה זה? (צריך להבין את גודל . הבורות).

וזכני לגדל

אזמרה ורק אזמרה

! כל

שעת כניסת שבת, זמן הדלקת נרות. איזו שעה מרוממת... רגעים אחרונים של פרידה ממרוץ השבוע ומעבר אל יום שכולו שבת. ואף על פי כן הזמן הזה דורש ממני כל שבוע מחדש יכולות נדירות. לשנות תדר במאה שמונים מעלות ולעבור ממצב של מרוץ הספקים ויריית פקודות לכל עבר, למצב של התייחדות בתפילה חרישית מול נרות השבת. אני צריכה להיות קצת עיוורת, קצת חרשת (המלצה שקיבלתי מידידתי משכבר הימים רחל מצליח, עיינו בעלון טבת על מעשה מז' בעטלירס),

לא לראות את הפח שהם שוב שכחו לפנות או לא לשמוע את התגרה שמתפתחת לה במטבח בדיוק עכשיו על כמות הצ'יטוסים ששמו להם בשקית הפעקלאך... פשוט להתפלל. איך עושים את זה כשבדיוק ברגעים האלו מתרחשים כל הניסים שבעולם? זה מרגיש כמו ללחוץ על כפתור PLAY ולעבור למצב תפילה כשלובר אני עדיין לא ממש שם. לאחרונה התחלתי להתפלל מול הנרות על כך שאני אזכה לנצל את הזמן הזה ולהתפלל. פעם הבת שלי שמעה אותי מבקשת מול הנרות "ה' תזכה אותי להתפלל". "אמא, את לא כבר מתפללת...?" היא שאלה אותי. לכי תסבירי לה כמה מניעות יש לך על שעת הרצון הזו...

על כל פנים, באחת מאותן הפעמים אני עומדת מול הנרות ומתחילה לפזם: "וזכני לגדל בנים ובני בנים..." במנגינה המסורתית (לפעמים הניגון פותח לי קצת את הלב...), מרגישה שהנה אני מתחילה להמריא אל אותה תפילה מיוחדת, כשפתאום אני מבחינה בצדודית עיני בהתרחשות כלשהי שמצריכה ממני תגובה מיידית. אני נוחתת באחת ממרומי הפסגה אל זירת ההתרחשות ויורה אי אלו משפטים לכיוון אותו אובייקט. ושוב, בלי לוותר, אני חוזרת לנרות וממשיכה "ומאירים את העולם...", הבנות עומדות מאחוריי, עיניהן נשואות אל האידישע מאמע שלהן המתייחדת מול נרות השבת ומעתיירה על ילדיה... ושוב קורה משהו שגורם לי ללחוץ על כפתור ה PAUSE ולהשמיע את קולי הערב ולא דווקא בפן החיובי שלו. בשלב זה הסיטואציה כבר נהפכת למילתא של ממש. הניגודיות המדהימה הזו בין שירת ה"וזכני לגדל" המרוממת לבין שירת העצבים המרוטים שלי כבר ממש משעשעת אותי ואת ילדיי המקיפים אותי... כמה רצוא ושוב יכולים לקרות בתוך תפילה אחת. אני כבר לא יודעת אם לצחוק או לבכות (ולאו דווקא מתוך רגשי התעלות). "אח, איזו דוגמא אישית את לאידישע מאמע אמיתית..." משהו כבר לועג לי מבפנים. אבל משמייס מרחמים עליי ובכוח הצדיק שהופך כל מר למתוק יורדת אליי הארה שמיימת. כן! אני דוגמא אישית נפלאה לאמא שנופלת וקמה. נופלת ושוב מתחזקת. אז אולי אני לא דוגמא לאמא מושלמת אבל כן לאמא שלא מוותרת ומתחילה כל פעם מחדש. שמתפללת וחוטפת מעט טוב. אני נזכרת בדבריו של רבי נתן: "שאפילו כשאדם מושך את עצמו מהרע אל הטוב רק כחוט השערה הוא יקר מאד מאד בעיני ה' יתברך... כל ההעתקה והעתקה שהאדם ממשיך עצמו מגשמייתו לה' יתברך ולתורתו אפילו הוא רק כחוט השערה הוא יקר מאד מאד בעיני ה' יתברך. וזוהו ראוי להאדם להחיות את עצמו ולשמח את עצמו אפילו אם הוא כמו שהוא..." (ליקוטי הלכות ראשית הגז הלכה ד')

הצדיק מגלה לי שכל תנועה קלה ואפילו לא מורגשת שלי כאן למטה נחשבת כמו אלפי פרסאות שם למעלה ועולמות שלמים עומדים עליה.

עכשיו התפילה יוצאת לה מהמקום הכי עמוק שיש. אני מבקשת עליהם, על ילדיי היקרים, ועל החינוך הכי חשוב שהייתי רוצה להעניק להם - שיזכו להיות מתחזקים. שיביטו על עצמם, ואזכה גם אני להביט בהם, בעיניים של הקב"ה והצדיקים. עיניים טובות שלוקחות בחשבון כל תנועה וכל העתקה מרע לטוב. שיאמינו בהתפארות שמתפארים בהם ובשמחה ששמחים עם כל נקודה טובה שלהם. וכמו מאליה ממשיכה להתנגן לה שירת ה"וזכני" הפרטית שלי.

"וזכני לגדל בנים ובני בנים בדרך הצדיקים הם דבוקים... בעצותיהם הקדושות הם מתחזקים... ובנקודותיהם הטובות שמחים... ומאירים את העולם באור רבנו הקדוש נחל. נובע מקור חכמה..." אמן.

הבעטלרית- המשך מעמ' 4

דמעות זולגות מעיניי. אני נדהמת מהגילוי המרעיש והפשוט גם יחד. אכן. העולם מדבר רק על החסרונות. בכל נושא שיחה שתעלי תגיעי לחיסרון כזה או אחר: צריך לקנות, צריך לשנות, צריך להרחיב, מחפש פתרון, אובד עצות, לא טוב, גרוע ביותר, צריך עבודה אחרת, הכול לא מושלם...

הבעטלר החירש לא שמע את הדיבורים האלה של העולם, הייתה לו שפה אחרת לחלוטין. ולמרות שלא היה לו יותר מלחם ומים הוא היה מלא בשמחה אמיתית עמוקה ופנימית. לא צחוקים פרועים שמנסים להסתיר ריקבון פנימי. שמחה שממלאת את כולך בטוב, ברוגע, בשלמות שלא תלויה בדבר. הוא לא עבד קשה להשלים חסרים ולמלא סיפוקים, הוא גם לא התכחש להם. הוא פשוט לא ראה ולא שמע אותם. לא הכיר את המילים האלה: אני צריך, אני רוצה, אין לי, התקלקל לי, לא שווה לי, חסר לי וכו'... אז מה בעצם מילא אותו שמחה? מה כן היה לו? "רק" דבר אחד: את ה'. יש לי את ה' הוא שמח בי תמיד. בכל מצב. הוא מתפאר בי. אני רק רוצה לעשות את רצונו וכבר אני נכללת בו יתברך. אני מחוברת לטוב הנצחי. יש לי את ה'. יש לי הכול. שלמות.

לחיות חיים טובים- המשך מעמ' 3

(אם נביט במהלך נראה תהליך הדרגתי שקורה אצלנו בתוך הנפש, כפי הסדר הפיזי של החושים. הפה - הטעם, אחר כך האף - הריח ולבסוף העיניים - ראייה משוחדת של המציאות. הדיבורים הלא ראויים שיוצרים אצלנו מציאות, החיים מתורגמים לניבול פה, ניבול פה מביא לחוסר נאמנות - חוסר צניעות, ובסוף אנו חורצים את משפט החיים לחושך - העבים שמסתירים מאתנו את הטוב).

ומכל הפחד והחרדה האלו מציל אותנו צדיק האמת. נותן לנו את הלחם והמים שלו - את הדעת והתורה הקדושים שלו. מתקן לנו את הטעם הריח והמראה. וכך מוצאים אנו את הגנני וזוכים לחיים טובים באמת. **ריבוננו של עולם, תציל אותנו מהמלך האכזר שאפילו שהשקך שלו ידוע הוא כל כך משכנע, מטעה ומבלבל. תציל אותנו מכל החושך והבלבול הקשים האלו. גלה לנו את הגנני ותן לנו את הגן הנפלא. חייה אותנו בחיים הטובים באור פני מלך חיים. אמן.**

מילתא דשטותא

וכעת לעיצוב החיים. על הילדים שמקלקלים לך את חלומות הנערות המעוצבים של אימהות מושלמת ונחת יהודית, כבר כתבה כאן שכנתי הבעטלרית איך שיירת הנסיכים המחונכת דוהרת בפראות על הספות,

אוכלת עם ידיים מהצלחת, מביאה פתקי חוסר נחת ואפילו מגרדת בראש. כל הנ"ל בתוספת אי אלו אנקדוטות מאותו הסוג בדרך כלל לא מוסיפים לך שמחה גדולה. החיים לפעמים נראים מסכת חסרונות הולכת ומתארכת. לא, חס ושלום לא מתלוננת. החיים שלי תותים בלי טריפסים, אבל יש מקומות כאלו שאני פתאום לא מרגישה שהחיים שלי טובים. מישוהו גנב לי את הטעם הנכון שלהם, את הריח, ואת חוות הדעת הנכונה. העיצובים הופכים לעצובים. ה"הום דיזיין" פושט את הרגל. אני בכלל לא רוצה אותו. ואז כשאני ממש על הסף כי כל החסרונות צועקים את עצמם לדעת, מגיע הבעטלר החירש ושם כל דבר במקום ואני נזכרת שאולי בכלל התבלבלתי ומשהו אינטרסנטי מראה לי כאן תמונה מעוותת. הוא נותן לי מפרט טכני אמיתי. קטלוג חדש של עצות איך באמת לראות את החיים ומגלה לי כמה החיים שלי טובים באמת. הוא נותן לי הארות כגון להבין שכאן זו רק סקיצה, שרטוט של הכנה למה שמחכה לי שם למעלה. פתאום הצפיפות מבורכת, האתגרים מחשלים ולא מחסלים, העיצוב שונה מן המתוכנן אבל לא פחות יפה ממנו. החסרונות כמעט נעלמו/נאלמו! אין כאן קסם או שיטה, גם לא סגולה פלאית. יש כאן מתנה של חיים טובים שמקבל מי שמתגעגע לבעטלר.

שלום לכולם, כאן רחל מ"הום דיזיין עיצובים מבית הבעטלרס". היום נדבר על עיצוב הבית והחיים מחדש. ללא קידוחים וללא סדנאות עמוסות הפירות. פעמים רבות את מוצאת את עצמך מתבוננת בבית בעין מאבחנת ומאתרת כשלים, נקודות תורפה ושאר עניינים הדורשים חידוש, תיקון ושיפור. בביתנו הדלים הברוכים בילדים וחפצים מתרחשות סצנות קבועות של צפיפות, כגון שלב הכניסה אל הבית. אם היו מתמללים את הגי.פי.אס המובנה בראשך זה היה נשמע כך: "סעי שתי בלטות אחורה עם העגלה, כעת פתחי את דלת הכניסה, עצרי ברגע האחרון את דלי המטריות מהתהפכות, הצילי את ידיו של התינוק מחיכוך במשקוף ומהרי לפנות את המעבר, שיירה אחרית" וכן על זו הדרך. ההנחיות עובדות אצלך על טייס אוטומט אך עיקר עבודתנו החינוכית המייגעת בזה העולם היא הנחלתם לדור הבא:

"שולה ושאלתיאל תזוזו עם הכיסא בשלמה יעבור! שלמה!! תיזהר לא לדרוך על שמואל". הו, ב"ה! שלום לכוחותינו. אשת חיל, מנהלת אסטרטגיות מי ימצא! האמת, נראה שעיצוב על כל תחומיו הוא סוג של מדע בדיוני. משהו שקיים רק בספרים, עובדות בשטח?? בבקשה: סידרת את הסלון ופרסת בחן מפה עם עציץ. הוספת אצטרובלים למראה חורש רענן וחייכת לעצמך בנחת. משמרת ערב (לא נפרט של איזה צד) נכנסה לבית מסודר להפליא, והנה זה פלא: הסלון הפך לחדר הלבשה/לפנימיית בחורים (אופס, חשפתי): נעלים מידה +46 בזוויות מסוכנות, גרביים משורבבות בפירות, הכיסאות הפכו לקולבים. לטאצ' הסופי מאן דהוא הניח על העציץ בגדי שינה (פיג'מה בלע"ז) כך שהפרחים קיבלו גיוון של דוגמת פסים תכול לבן ישנונית מה. היי, מישוהו ראה אצטרובלים? ההיגיון (של אותו צד) טוען שבלילה איש אינו רואה כיצד נראה הסלון ובבוקר ממילא הכול מתקפל למקום, אז על מה הסער?

רוצה לשמוע את רחל מצליח ועוד חברות שישפרו לך את מצב הרוח? חייגי לקו ההתחזקות, שלוחת המילתא דשטותא: 026633554 והקישו: 55

מכירת ספרי רבנו במחיר עלות!

אצל משפחת ברוד

צה"ל 8, צפת: 054-8536148

קו ההתחזקות

02-6633554

הקו שלך להתחזקות אמיתית!

שיעורים של נשות שלומינו
בתורתו של רבי נחמן מברסלב

יוצרה ערכנים את האור לביתך?
חדש!

ניתן להזמין ערבי בית עם צוות
'חברות מקשיבות',
התקשרי:

054-8478058

י.מ.ש תרמה
70 עלונים
לזיווג הגון
בקלות

ח.ש תרמה 70
עלונים, לזיווג
הגון בקלות
ובשמחה

150 עלונים
נתרמו לעילוי
נשמת צדוק בן
רבי שלום

120 עלונים
נתרמו
לרפואת נתן
רפאל בן
מלכה

א' מרחובות
תרם
300 עלונים
לרפואת סימה
שמחה בת זמילה
ומשה בן בידה.

א.פ תרמה
70 עלונים
לשמחת הלב
אמונה
וביטחון

ש.ר תרמה
100 עלונים
להצלחת
ילדיה
ברוחניות
ויראת שמים

י' מצפריים
תרמה 180
עלונים לע"נ
אביה אריה
משה בן קורט
יצחק

נתרמו
50 עלונים
לזיווג הגון עבור
חנה בת לאה ורה

מזל טוב

צוות חברות מקשיבות משגר בזאת

ברכת מזל טוב חמה ולבבית

לחברותינו העוסקות בענייני העלון

ר.ד. תחי' וכן ש.זיו תחי'

לרגל הולדת הבנות

יה"ר שיקוים מה שאמר רבנו הקדוש:
"אצל מי שאני לוקח ומקבל ממון אני
נותן לו..."

ותזכו לגדלן לבן תורה לחופה ולמעשים
טובים בדרך רבנו הקדוש, אמן!

שירותים דיגיטליים:

שליחת וקבלת מסמכים,
הקלדה ועימוד, פעולות באינטרנט

מ' 10:00 בבוקר עד 5:00 אחה"צ

עמדות מחשב:

נוחות ומאובדות לשימוש עצמי
סריקה והדפסה. **חדש!** הפקדת צ'קים

מ' 6:00 בבוקר עד 12:00 בלילה

כרטיסיות
משתלמות!

שירותי דפוס:

הדפסת צבע עד גודל A3,
דפי מדבקה, כרומו ובריסטול,
עלונים וחברות, למיניציה וחיתוך

מ' 10:00 בבוקר עד 9:30 בערב

קנישורית
שירותי רשת מאושרים

הרצל 20 צפת (ליד איצ'ה"ס)

טלפון: 04-833-85-30

פקס: 153-49-111-863

דוא"ר: A7679631@GMAIL.COM

יוצא לאור על ידי נשות ברסלב צפת

לתרומות, הנצחות, הערות והארות, לקבלת העלון במייל, וכן אם את מעוניינת לחלק את העלון באיזור מגוריך

צרי קשר ב: 050-411-6096 או במייל: NEKUDATEMET148@GMAIL.COM